

Carlo Collodi

Pinokkio

Quentin Gréban

De Vier Windstreken

Carlo Collodi
met illustraties van Quentin Gréban

Voor Laurence en Michel

Q.G.

Oorspronkelijke vertaling van Leontine Bijman en Annegret Böttner

Tekst ingekort en herzien door M.E. Ander

Oorspronkelijke titel: *Pinocchio*

© 2010 De Vier Windstreken, Rijswijk, voor de Nederlandse uitgave

© 2010 Éditions Mijade, Namen, België

© 2010 illustraties: Quentin Gréban

Alle rechten voorbehouden. Gedrukt in België

NUR 277, 274 / ISBN 978 90 5116 164 9

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Bezoek ons ook op internet, www.vierwindstreken.com,
en meld u aan voor onze nieuwsbrief.

Pinokkio

De Vier Windstreken

Hoofdstuk 1

Hoe baas Kers, timmerman, een stuk hout vond dat huilde en lachte als een kind.

Er was eens...

“Een koning,” zullen jullie meteen zeggen.

Nee, jullie hebben het helemaal mis. Er was eens een stuk hout.

Ik weet niet hoe het kwam, maar op een zekere dag belandde dat stuk hout in de werkplaats van een oude timmerman. Zijn naam was baas Antonio, maar hij werd door iedereen baas Kers genoemd, omdat de punt van zijn neus altijd glom en paarsrood was als een rijpe kers.

Toen baas Kers dat stuk hout zag, was hij erg blij; hij wreef zich in de handen van tevredenheid en mompelde binnensmonds: “Dat hout komt goed van pas: ik zal er een tafelpoot van maken.”

Zo gezegd, zo gedaan. Maar toen hij de eerste slag wilde geven, bleef hij met geheven arm staan, omdat hij een heel zacht stemmetje hoorde dat smeekte: “Sla me niet te hard!”

De goeie baas Kers stond perplex.

Verward keek hij de werkplaats rond om te zien waar dat stemmetje vandaan kwam, maar hij zag niemand.

“Ik snap het al,” zei hij lachend en hij krabde in zijn pruik. “Ik heb me dat stemmetje natuurlijk verbeeld. Aan het werk maar weer!”

Hij pakte de bijl weer op en gaf een fikse klap op het stuk hout.

“Au! Je doet me pijn!” jammerde hetzelfde stemmetje.

Deze keer was baas Kers met stomheid geslagen.

“Waar kan dat stemmetje toch vandaan komen

dat ‘au’ zei? Er is hier niemand. Dit stuk hout is gewoon een stuk brandhout, net als alle andere: als je het op ’t vuur gooit, kun je er een pannetje bonen op koken... Zou er iemand in verstopt zitten? Als dat zo is, dan is dat jammer voor hem. Ik zal hem wel eens onder handen nemen!”

Hij nam het arme stuk hout in allebei zijn handen en begon het zonder mededogen hard tegen de wanden van de kamer te slaan.

Daarna luisterde hij of hij een jammerend stemmetje hoorde.

Hij wachtte twee minuten: niets; vijf minuten: niets; tien minuten: niets!

“Ik snap het al,” lachte hij krampachtig en hij woelde door zijn pruik. “Dat stemmetje dat ‘au’ zei, heb ik me natuurlijk verbeeld. Nou ja, aan de slag maar weer.”

Intussen had hij de bijl opzijgelegd en begon het stuk hout te schaven en te polijsten.

Maar terwijl hij aan het schaven was, hoorde hij hetzelfde stemmetje lachend zeggen: “Hou op! Je kietelt me!”

Deze keer viel de arme baas Kers als door de bliksem getroffen omver. Toen hij zijn ogen weer opendeed, zat hij op de grond. Zijn gezicht was onherkenbaar en de punt van zijn neus, die altijd paarsrood zag, was nu donkerblauw geworden van schrik.

Hoofdstuk 2

Baas Kers geeft het stuk hout aan zijn vriend Geppetto, die het meeneemt om er een prachtige marionet uit te snijden, die kan dansen, schermen en salto mortales maken.

Op dat moment werd er op de deur geklopt. “Kom binnen,” zei de timmerman, die de kracht niet had om overeind te komen.

Er kwam een krasse oude man de werkplaats binnen, die Geppetto heette.

“Goedemorgen, baas Antonio,” zei Geppetto.

“Wat doe je daar op de grond?”

“Ik leer de mieren rekenen. Hoe ben je hier gekomen, vriend Geppetto?”

“Met de benenwagen. Weet je, baas Antonio, ik kom je eigenlijk om een gunst vragen.”

“Zeg het maar. Wat kan ik voor je doen?” antwoordde de timmerman, en hij ging op zijn knieën zitten.

“Ik kreeg vanochtend een ingeving. Ik dacht

erover een mooie houten marionet te maken, een fantastische marionet, die kan dansen, schermen en salto mortales maken. Daarmee ga ik de wereld rondreizen, om een stukje brood en een glas wijn te verdienen.”

“En wat kan ik dan voor je betekenen?” vroeg de timmerman.

“Ik zou graag een stuk hout willen hebben om mijn marionet van te maken. Heb je iets voor me?”

Baas Kers liep meteen dolblij naar de werkbank om het stuk hout te pakken dat hem zo had laten schrikken. Maar net toen hij het aan zijn vriend wilde geven, ging er een hevige schok door het stuk hout. Het glipte uit zijn handen

en begon hard tegen de uitgedroogde schenen van de arme Geppetto te slaan.

“Au! Baas Antonio, wat is dat voor een fijne manier om een cadeau te geven? Je sloeg me bijna kreupel.”

“Ik zweer je dat ik het niet was!”

“Ja, dan was ik het zeker zelf!”

“Het is allemaal de schuld van dat stuk hout...”

“Ik weet dat dat een stuk hout is, maar jij hebt het tegen mijn benen geslagen!”

“Ik heb je niet geslagen!”

“Leugenaar!” schreeuwde Geppetto en hij wierp zich op de timmerman.

Ze vochten dat de stukken ervan afvlogen.

Na afloop van het gevecht had baas Antonio er twee krassen bij op zijn neus en Geppetto twee knopen minder aan zijn jas. Ze stonden weer gelijk. Ze schudden elkaar de hand en zwoeren de rest van hun leven goede vrienden te blijven.

Daarna pakte Geppetto zijn stuk hout, bedankte baas Antonio en strompelde naar huis.

Hoofdstuk 3

Thuis begint Geppetto direct aan de marionet en hij noemt hem Pinokkio. De eerste streken van de marionet.

Zodra Geppetto thuis was, pakte hij zijn gereedschap en wilde meteen aan zijn marionet beginnen.

“Hoe zal ik hem noemen?” zei hij tegen zichzelf. “Pinokkio! Die naam zal hem geluk brengen.”

Hij maakte eerst de haren, daarna het voorhoofd en vervolgens de ogen. Maar wat was hij verbaasd toen hij merkte dat de ogen, zodra ze af waren, bewogen en hem strak aankeken.

Na de ogen maakte hij de neus. Maar zodra de neus klaar was, begon die te groeien: hij groeide en groeide maar en was binnen een paar minuten een ellenlange neus waar geen einde aan kwam. Na de neus maakte hij de mond.

De mond was nog niet klaar of hij begon al te lachen en Geppetto voor de gek te houden.

Na de mond maakte hij de kin, en daarna de hals, de schouders, de borst, de armen en de handen.

De handen waren nog maar net af of Geppetto voelde dat zijn pruik van zijn hoofd werd getrokken. Hij keek op, en wat zag hij? Zijn pruik lag in de handen van de marionet, die hem op zijn eigen hoofd zette!

Door dat brutale en ondeugende gedrag werd Geppetto verdrietiger dan hij in zijn hele leven ooit was geweest. Hij keek Pinokkio aan en zei: “Deugniet van een zoon! Je bent nog niet eens af en je hebt al geen respect meer voor je vader!”

Nu moest hij nog steeds de benen en de voeten

maken. Toen die klaar waren, pakte Geppetto de marionet onder de armen en zette hem neer op de vloer van de kamer om hem voetje voor voetje te leren lopen. Toen Pinokkio's benen goed en wel soepel waren, begon hij alleen rond te stappen en door de kamer te hollen. Totdat hij bliksemsnel met één sprong buiten op straat belandde en aan het rennen sloeg.

De arme Geppetto ging erachteraan.

“Houd 'm tegen! Houd 'm tegen!” schreeuwde hij.

Ten slotte kwam er een agent op het lawaai af. Hij ging dapper midden op straat staan, met zijn benen uit elkaar. Zonder zich een millimeter te verroeren greep de agent Pinokkio keurig bij zijn buitensporig lange neus en overhandigde hem aan Geppetto, die zei: “We gaan meteen naar huis. En dan zwaait er wat, reken daar maar op!”

Pinokkio liet zich bij dit dreigement op de grond vallen en wilde niet meer verder lopen.

Ondertussen waren er groepjes nieuwsgierigen en zwervers om hen heen blijven staan.

“Arme marionet,” zeiden sommigen, “hij heeft gelijk dat hij niet naar huis wil. Wie weet hoe hard die vreselijke Geppetto hem zal slaan!”

Er was zo'n opschudding, dat de agent Pinokkio liet gaan en de arme Geppetto naar de gevangenis bracht.

Hoofdstuk 4

Het verhaal van Pinokkio en de sprekende krekkel. Daarin wordt duidelijk dat stoute kinderen het vervelend vinden als hun de les wordt gelezen door personen die verstandiger zijn dan zij.

En terwijl de arme Geppetto onschuldig naar de gevangenis werd gebracht, zette die kwajongen van een Pinokkio, die aan de klauwen van de agent was ontsnapt, het op een lopen. Hij holde dwars door de velden om zo snel mogelijk thuis te zijn. Daar deed hij razendsnel de deur achter zich op de grendel, ging meteen op de grond zitten en zuchtte diep van opluchting.

Maar zijn tevredenheid duurde niet lang, want hij hoorde iemand roepen in de kamer. “Sjirp-sjirp-sjirp!”

“Wie roept daar?” vroeg Pinokkio doodsbenauwd.

“Ik ben het!”

Pinokkio draaide zich om en zag een grote krekkel, die langzaam tegen de muur omhoogklom. “Ik ben de sprekende krekkel, en ik woon al meer dan honderd jaar in deze kamer.”

“Maar nu is deze kamer van mij,” zei de marionet. “Dus ga onmiddellijk weg en kom niet meer terug.”

“Ik ga hier niet weg voordat ik je eens flink de waarheid heb verteld,” antwoordde de krekkel.

“Oké, vertel op, maar snel een beetje.”

“Kinderen die zich tegen hun ouders verzetten en zomaar van huis weglopen, krijgen het moeilijk. Het zal hun nooit goed gaan, en vroeg of laat zullen ze enorme spijt krijgen.”

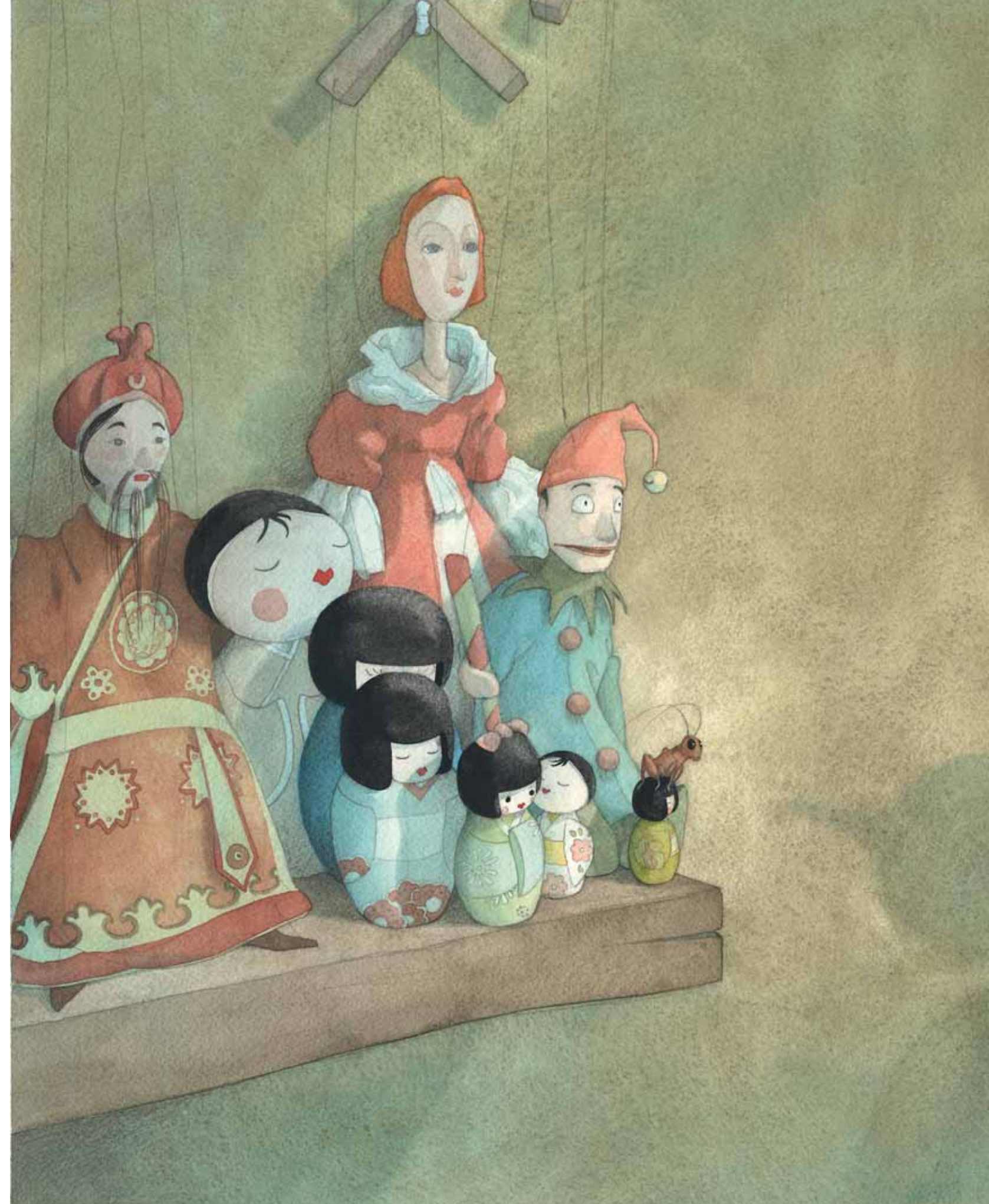
“Zing maar als je dat leuk vindt, beste krekkel. Maar ik ga morgen bij zonsopgang weg.

Want als ik hier blijf, zal er met mij hetzelfde gebeuren als met alle andere kinderen. Dan word ik naar school gestuurd en moet ik gaan leren, of ik wil of niet. En onder ons gezegd, ik heb totaal geen zin om te leren. Ik vind het leuker om achter vlinders aan te rennen en in bomen te klimmen om vogelnestjes leeg te halen.”

“Arme kleine sukkel! Weet je dan niet dat je, als je zo doorgaat, later een grote ezel zult worden en dat iedereen je dan in de maling neemt?”

“Hou je mond, ongelukskrekkel!” schreeuwde Pinokkio.

Woedend sprong Pinokkio overeind, pakte een houten hamer van de werkbank en smeed die naar de sprekende krekkel. Misschien had hij niet gedacht dat hij hem zou raken, maar helaas kwam de hamer precies op de kop van de arme krekkel terecht. Die had nog maar net genoeg adem om ‘sjirp-sjirp-sjirp’ te zeggen en bleef toen morsdood aan de muur plakken.

Hoofdstuk 5

Pinokkio heeft honger en gaat op zoek naar een ei om een omelet te bakken. Maar als het zover is, vliegt de omelet weg door het raam.

Intussen begon het donker te worden. Pinokkio bedacht dat hij nog niet gegeten had. Hij kreeg een flauw gevoel in zijn maag dat erg veel leek op trek. Nou neemt trek bij kinderen snel toe, en dus werd Pinokkio's trek na een paar minuten honger.

Hij begon kriskras door de kamer te rennen en in alle hoeken en gaten te snuffelen op zoek naar wat eten. Het mocht oud brood zijn, een korstje, een afgekloven botje voor de hond, een stukje beschimmelde maïskoek, een visgraatje, een kersenpit: als het maar iets was om op te kauwen. Maar hij vond niets, echt helemaal niets, niet eens iets heel kleins.

Ten slotte zei hij wanhopig snikkend: "De sprekende krekel had gelijk. Het was verkeerd om me tegen mijn vader te verzetten en van huis weg te lopen. O, wat is honger toch een vreselijke ziekte!"

Maar plotseling bedacht hij dat hij op de hoop vuilnis iets ronds en wits had zien liggen, dat precies op een kippenei leek. Meteen sprong hij ernaartoe. Het was inderdaad een ei.

Het valt niet te beschrijven hoe gelukkig de marionet was. Het leek wel een droom. Hij draaide het ei rond in zijn handen, streekte en kustte het en zei daarbij: "En nou, hoe moet ik het nu klaarmaken? Als omelet? Nee, ik kan het beter koken! Zou het niet lekkerder zijn als ik het bakte? Nee, de snelste manier is toch om het in een pannetje te koken. Ik heb veel te veel zin om het op te eten!"

Zo gezegd, zo gedaan. Hij zette een pannetje op het fornuis en deed er in plaats van boter of olie een beetje water in. Toen het water begon te koken, sloeg hij – ták! – de eierschaal kapot en wilde het ei in de pan laten glijden.

Maar in plaats van het eiwit en de dooier kwam er een levendig en beleefd kuikentje uit, dat een sierlijke buiging maakte en piepte: "Dank u vriendelijk, meneer Pinokkio, dat u mij de moeite hebt bespaard om de schaal open te pikken. Tot ziens, het beste met u, en de groeten thuis."

Vervolgens spreidde het zijn vleugels, vloog door het open raam naar buiten en was in een oogwenk uit het zicht verdwenen.

De arme marionet was helemaal verbouwe-reerd. Hij keek star voor zich uit – zijn mond wagenwijd open van verbazing – met in zijn hand de eierschaal.

Toen hij van de eerste schrik was gekomen, begon hij te huilen, te gillen en wanhopig met zijn voeten op de grond te stampen.

Hij snikte: "De sprekende krekel had toch gelijk! Als ik niet van huis was weggelopen en mijn vader nu hier was, zou ik niet hoeven te sterven van de honger! Wat is honger toch een vreselijke ziekte!"

En omdat zijn maag steeds harder ging knorren en hij niet wist hoe hij die tot bedaren moest brengen, besloot hij weer naar buiten te gaan en naar het dorp te lopen. Hij hoopte daar een medelijdende ziel te vinden die hem wat brood zou geven.

Hoofdstuk 6

Pinokkio valt in slaap met zijn voeten op de kachel. De volgende ochtend wordt hij wakker met geheel verbrande voeten.

Juist die nacht was het afschuwelijk weer. De donder rolde door de lucht en de bliksem deed de hemel in lichterlaaie staan. Een gemeen koude wind gierde woedend, joeg een reusachtige wolk stof op en deed de bomen op het land steunen en kreunen. Pinokkio was ontzettend bang voor onweer, maar zijn honger was groter dan zijn angst. Dus liet hij de deur van het huis achter zich op een kier staan, rende weg en kwam na honderd sprongen in het dorp, met zijn tong uit zijn mond als een hijgende jachthond.

Maar alles was er donker en verlaten. De winkels waren gesloten, de deuren van de huizen op slot, de luiken voor de ramen dicht en er was zelfs geen hond op straat. Het leek wel uitgestorven. Door wanhoop en honger gedreven begon Pinokkio bij een huis heel hard aan de bel te trekken, terwijl hij tegen zichzelf zei: "Er zal wel iemand komen."

Inderdaad verscheen er in het raam een oud mannetje met een slaapmuts op, dat nijdig schreeuwde: "Wat wil je nog zo laat?"

"Zou u me alstublieft een stukje brood willen geven?"

"Wacht even, ik ben zo terug!" antwoordde het mannetje.

Hij dacht dat hij met een van die braneschoppers te doen had, die zich vermaken met 's nachts belletje trekken en fatsoenlijke mensen lastigvallen die rustig liggen te slapen.

Een halve minuut later ging het raam weer open en de stem van hetzelfde oude mannetje riep Pinokkio toe: "Kom hieronder staan!"

Pinokkio kreeg meteen een enorme plens water over zich heen. Hij werd van top tot teen kletsnat en zag eruit als een verwelkte geranium.

Hij kwam thuis als een verzopen kat, uitgeput door honger en vermoeidheid. Omdat hij niet meer op zijn benen kon staan, ging hij zitten en legde zijn doorweekte moddervoeten op de warme kachel. Zo viel hij in slaap. Maar terwijl hij sliep, vatten zijn voeten, die van hout waren, vlam. En langzaam maar zeker verkoolden ze en werden tot as. Pinokkio sliep en snurkte gewoon door, alsof zijn voeten niet bij hem hoorden. Bij zonsopgang werd hij eindelijk wakker omdat er op de deur werd geklopt.

"Wie is daar?" vroeg hij geeuwend, en wreef zich in de ogen.

"Ik ben het," antwoordde een stem. Het was de stem van Geppetto.

